

Öt éve immár, de még mindig hitetlenül gondolok a hírre, a tragédiát hordozóra. Hisz előtte alig napokkal még így hallok a rádióban Gagarin égi útját kommentálni: „Pokolian irigylem az első embert.”

A szokott szuperlatívuszok.

De őrizgetek egy papírlapot is, az ő ceruzasoraival. Egyik kocsmázásunk emléke. Hárman ültünk, Imre a negyedik.

„Csimbi, Saci, kácsi Marosi
Úgye jó inni!!!
Mert majd egyszer,
valamikor kiderül,
hogy kettőnk, hármónk
négyünk
Se ér egy hajító fát se,
S minket a halál
úgyis elkap.”

Ebben maradtunk. És kiáltuk a poharainkat, hogy búcsút vegyünk.

* * *

NAGY ISTVÁN

MEDITÁCIÓ

*ahogy telnek a nappalok úgy érzem
szinte észrevétlen
mozdulnak bennem az évek
alig voltam még gyerek gondtalan
most eltorzul arcomon a nevetés
meghalnak bennem a madarak
szigorú nappalok bűnös éjszakák
után vágyom a fényre hallgatag
arcok közé szeretnék sirva menni
nem úgy hogy tennem kell amire soha
kényszer nélkül nem gondolok
törékeny álmaim kosarában cipelem
a semmit vigyázok össze ne törjön
éjszakáinként bejárom a várost kőbor
kutya csatangol ennyire vízzé olvad
hátamon az ingem sötét utcákon
taposom szét cipőimet kimeredt
szemmel bámulom a csillagokat keresem
amit elvesztettem azután sirok lépek
rám szólhatna rendőr követhetne száz
madár magányos lépteim kopognak
ahogy telnek a nappalok évek*